

Môžem niekedy stratiť milovaného človeka?

Pietro Archiati

Keď sa dvaja ľudia rozídu alebo rozvedú, niekedy sa môže zdať, že ten druhý navždy zmizol z môjho života. Keď dvaja ľudia žijú ďaleko od seba, táto vzdialenosť platí len do tej miery, do akej pozorujeme záležitosť čisto vonkajším spôsobom. Ale ľudia sú oveľa viac ako ich telo viditeľnej hmoty. Preto si každý môže položiť otázku: Čo z toho druhého, ktorý vo mne zostane po našom rozchode alebo rozvode? Každý môže odpovedať na túto otázku: Všetka láska, ktorú k nemu prechovávam, zostane vo mne. Ak "láska" zmizne s rozchodom, neznamená to, že láska je prchavá, ale skôr, že tam nikdy nebola.

Láska, ktorá tam naozaj je, nikdy neprestane byť. Je to prirodzenosťou lásky, že nikdy nemôže zomrieť. Láska nemôže byť vyjadrená, láska nemôže, aj keď je oddelená od priestoru, okrem toho, aby zostala verná sama sebe. Jeden z najsilnejších zážitkov lásky môže byť dosiahnutý tým, že sa vzdiali od milovanej osoby, keď je fyzicky ďaleko. Túžba po ňom môže spôsobiť, že jeho prítomnosť bude oveľa silnejšia, ako keby tam bol fyzicky. Keď je človek pohltený túžbou lásky, milovaný je v ňom prítomný - a ako!

Z čisto vonkajšieho hľadiska je smrť najrozhodujúcejšou formou oddelenia. Zároveň je to výzva pozostalým, aby nechali zosnulého žiť vo svojich srdciach. Tí, ktorí nás opustili svojou smrťou, rozdeľujú to, čo je im viditeľné, v nádeji, že budú môcť byť prítomní v našich dušiach ešte silnejšie, ako to bolo pre nich možné v tele. Smrťou život končí vedľa seba a môže začať život v sebe - pred smrťou žije milovaný človek vedľa mňa, po smrti môže žiť vo mne. Je pekné mať okolo seba blízkych; Ale ešte krajšie je, keď ich človek môže nosiť v sebe, vo svojom srdci.

A ako mohol mať pozostalý, ktorý ho miloval celý život, iný spôsob, ako sa radovať so zosnulým? Ak človek zostane uzavretý do seba, ako väzeň seba samého, bude premožený bezhraničným smútkom tvárou v tvár smrti priateľa, pretože mu chýba milovaná osoba. Je to pochopiteľné, je to ľudské – ale nie je to vyjadrenie dokonalej lásky. Slzy, ktoré človek prelieva za zosnulého, sú slzami sebalásky. Človek sa cíti osamotený, akoby bol opustený tým, kto zaplnil priestor po jeho boku. Akokoľvek to môže znieť ako protirečenie, predsa je to pravda: čím silnejšia je láska, tým viac dokáže prežívať radosť spolu s tým, ktorý po splnení svojej pozemskej úlohy len zdánlivo opustil Zem a ktorého môže zarmútiť len žiaľ pozostalých. Kto nájde silu radovať sa s mŕtvymi, robí radosť dokonalou na oboch stranách.

Žiť s mŕtvymi znamená milovať tak, ako milujú oni. A určite môžu milovať lepšie ako tí, ktorí žijú, pretože ich vedomie je oveľa jasnejšie; Zanechali za sebou všetky bariéry viditeľného sveta, sveta plného egocentrizmu a sebalásky. Už vedia, čo to znamená zomrieť: znamená to, kúsok po kúsku, premeniť všetko sebestvo na čistú lásku.

Mŕtvi neustále hovoria so živými. Sú vždy s nimi duchovne a chcú im povedať nekonečne veľa. Je to chyba pozostalých, ak nepočujú ich slová. Mnoho ľudí dnes rozmýšľa tak materialisticky, že sa im zdá, akoby zosnulý neexistoval. Zdá sa, akoby takzvaní mŕtvi boli nemí; V skutočnosti však takzvaní živí ohluchli.

Človek robí svoju lásku nesmrteľnou, keď sa učí komunikovať so svojím milovaným zosnulým v jazyku ducha. Je to, akoby mŕtvi neustále hrali melódiu alebo pieseň na štyroch strunách špeciálnych huslí, akoby chceli živým povedať štyri spôsoby života svojich duší.

Prvý reťazec hovorí o fúzii:

"Cítim sa spojený so všetkými bytosťami, prekonal som všetky rozdelenia."

Láska je pre živých snahou prekonať akékoľvek rozdelenie a pre mŕtvych už niet vzdialenosti alebo oddelenia. Vo svete ducha žijú všetky bytosti integrované jeden do druhého.

Druhý reťazec hovorí o vďačnosti:

"Žijem vo vďačnosti a ďakujem všetkému a všetkým."

Žiť za prahom smrti znamená pochopiť, čo každý dlhuje každému, koho stretol prostredníctvom svojho osudu. Mŕtvi žijú v istote, že všetko, čím sú, im bolo dané, že každý ľudský duch vďačí celému svetu za to, čím sa mohol stať. Plní radosti už očakávajú, čo sa vrátia v budúcnosti.

Tretí reťazec hovorí o dôvere:

"Vyzerám plný dôvery do budúcnosti."

Takto spievajú mŕtvi, pretože teraz vedia, že každý človek sa môže vyvíjať len vtedy, ak pomáha iným ľuďom, vo svete, ktorý vždy dáva každému to najlepšie, vždy to, čo potrebuje, aby sa dostal ďalej. Mŕtvi žijú v dôvere medzi sebou navzájom a s nami, ktorí sme ponechaní na zemi. Skúmajú osudy ľudstva a vedia, že účelom Zeme je ľudská láska.

Na štvrtej strune je možné počuť štvrtú melódiu:

"Láska, ktorú tu hore zažívam, ma robí mladšou a mladšou."

Ten istý čas, ktorý spôsobuje, že živí starnú vo svojich telách, spôsobuje, že mŕtvi mladnú vo svojej láske. Toto je tiež jeden z divov lásky: ak živí pestujú láskyplný rozhovor s mŕtvymi, budú sa môcť stále viac deliť o svoju lásku, na láske, ktorá aj keď žije na zemi, môže urobiť srdce človeka ešte mladším, ako sa stáva jeho telo. V osemdesiatke môže byť človek otvorený životu ako malé dieťa, s očami plnými úžasu, s dušou plnou úžasu.

Žiť dobre znamená nechať lásku tak silniť, že môže premeniť každú smrť na vzkriesenie ducha. Štyri milostné posolstvá mŕtvych môžu prebudiť štyri druhy lásky v živých:

■

láska k smrti,

■

láska k umieraniu každý deň,

láska k umierajúcim,

láska k mŕtvym.

František z Assisi nazval smrť svojím bratom. Bola to geniálna intuícia lásky, pretože len on môže súrodenecky milovať smrť, kto v nej vidí korunu života, oživenie vo svete svetla a lásky.

Tí, ktorí sa dokážu pozeráť na smrť s vďačnosťou, budú môcť milovať umieranie každý deň. Tam, kde vedomie a láska rozvíjajú svoju silu, pohlcujú fyzický organizmus. Je smutné, keď človek musí zostarnúť bez toho, aby súčasne rozšíril svoje vedomie a prehĺbil svoju lásku. Ale je to najväčšie šťastie života, ak vďačíme postupujúcej starobe, rastúcej krehkosti tela, stále sa rozširujúcemu vedomiu, stále sa prehĺbujúcej láske.

Tí, ktorí sa každý deň zamilovali do smrti a umierania, budú môcť prijať do svojich srdc starých ľudí, ktorým je dovolené pripraviť sa na ich smrť. Každému umierajúcemu, ktorý sa pripravuje na vstup do duchovného sveta na poslednú sviatosť života, patrí najhlbšia láska.

Po jeho smrti zosnulý zažíva deštruktívne účinky svojej sebalásky a liečivé účinky svojej lásky. Každodenný rozhovor s mŕtvymi sa môže stať tréningom v láske, keď sa tí, ktorí žijú na zemi, naučia zušľachťovať sebalásku v roztápajúcej sa skúške lásky k blížnemu. A láska k zosnulým bude môcť urobiť pozemskú lásku ešte čistejšou.